

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

El sexe dels somnis

És bo que les nostres vides es regeixin per somnis, per anhels. No ens fan pagar per tenir-ne, i tenim llibertat per dibuixar-los més sumptuosos o més modestos. Molts fan referència al que volem ser en la professió que hem triat. I són somnis que poden esperar-nos, però també poden ser frustrants: n'hi ha que esdevenen inabastables. I pel que en un país teòricament avançat sembla improbable: per raons de sexe.

El blog d'un admirador afirma que "és la millor jugadora del planeta", però el que és segur és que Marta Torrejón (Mataró, 27 de febrer del 1990) és, segons un jurat de periodistes, entrenadors, jugadors i gent de l'esport, la millor futbolista del nostre país. Dimarts va recollir-ne el premi. I, en directe televisiu, davant d'homes encorbatats i dones empolainades, amb senzillesa, va advertir que és estudiant de biologia, perquè, amb el futbol, les noies no es poden guanyar la vida.

La Marta és una apassionada de l'esport. I volia ser esportista. Professional. A casa seva, la pilota era la grossa, però la Marta també va agafar la raqueta. "M'agradaven el tennis i el futbol -recorda-, i no tenia cap model, però tenia entès que una tennista podia viure de l'esport, ser professional i guanyar diners fent el que li agradava. Però el tennis també és més car, i em vaig decantar pel futbol". Va debutar amb el primer equip de l'Espanyol amb catorze anys: simptomàticament, les seleccions espanyoles juvenils obtenen bons resultats en Europeus i Mundials de les seves categories. "En aquestes edats, el nivell de competició és semblant, i més quan les joves d'aquí juguen en una Primera

Marta Torrejón va rebre el premi de la regidora barcelonina Maite Fandos. FCF

Divisió i, fora, no. Però tot canvia a l'edat en què en molts països se salta al professionalisme i, aquí, no. Les franceses o les alemanyes s'entrenen cinc dies a la setmana amb una càrrega física molt elevada. I nosaltres hem hagut de suplir les mancances físiques amb un futbol de toc, intel·ligent, en què esperem el moment adequat per sorprendre. I a un partit tot és possible: l'últim contra Alemanya el vam empatar".

Com tots els joves, Marta Torrejón passa per moltes cruïlles en què agafar el camí incorrecte és massa fàcil. La seva va ser als divuit anys, quan va acabar el batxillerat, però va aconseguir posar un peu a cada camí. "Des del moment que vaig arribar al pri-

Sous
Aquí la majoria
de jugadores
són menys que
mileuristes i
moltes ni cobren

mer equip de l'Espanyol i només em pagaven els desplaçaments, ja vaig veure que no em guanyaria la vida amb el futbol, tot i que a casa ja em recomanaven estudiar. Però a través d'un representant vaig sondejar la idea de jugar professionalment a Anglaterra: hauria retardat la carrera. Tenia una proposta del Chelsea, però van assegurar-me que per jugar a la màxima categoria havia d'haver fet els dinou anys. Hauria de jugar un any al B. Per estar així, i sabent ja que amb la nota de la selectivitat entrava a la carrera que havia triat, vaig preferir quedar-me". I estudiar per fer una cosa que vol practicar tan bé com jugar a futbol: investigar en genètica, descobrir el món cel·lular, un

tema que l'apassiona des que era petita. I acceptar jornades que comencen a les nou del matí a la Facultat i acaben a les onze de la nit després de l'entrenament. I saber que, fora d'algunes privilegiades, jugar a la Primera espanyola vol dir ser "menys que mileurista". "En molts equips no crec que paguin res més que els viatges, i al meu hi ha jugadores que no cobren. En el meu cas, potser si hagués insistit i hagués fet contactes hauria pogut mirar d'anar als Estats Units, com Vero Boquete. Però ella ha decidit que ho havia de deixar tot mentre pogués jugar. Jo no em peneixo del que he fet perquè el futbol és una gran part de la meua vida, però no ho serà tot. M'ho passo bé i m'ajuda a evadir-me. Però encara que hagués marxat per fer calaix, quan s'acabi he de tenir la base".

El handicap de ser noia

Com a filosofia de vida, si no s'abasta el somni gran, se'n dibuixen de més petits. "Ja n'he complert algun: guanyar la Superlliga, ser internacional en totes les categories... i ara m'agradaria tornar a ser campiona de Lliga i fer coses importants amb la selecció espanyola. Els objectius hi han de ser sempre". Darrere, però, queda que partint amb el mateix desig i la capacitat per fer el que el seu germà Marc fa a temps complet, la Marta no pot. "Jo voldria dedicar les vint-i-quatre hores a cuidar-me. Cuidar l'alimentació, anar al fisioterapeuta si tens el quàdriceps carregat... viure el futbol les vint-i-quatre hores. I és una llàstima que no pugui complir aquest somni perquè sóc noia. Però confio que un dia, sense arribar a grans xifres, amb el treball i esforç de molta gent puguem tenir un sou digne i puguem viure del futbol".